

Arrest

nr. 323 984 van 25 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2023 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Nairobi, Kenia een aanvraag in voor een visum type D teneinde haar Belgische moeder in België te vervoegen.

Op 19 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 januari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Overwegende dat op datum van 05/10/2023 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van A. (...) S. (...) I. (...), geboren op (...) 2003 en A. (...) S. (...) R.

(...), geboren op (...) 2004, beiden van Somalische nationaliteit, om hun vermeende moeder F. (...) O. (...) S. (...), geboren op (...) 1954, van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.
Overwegende dat ter staving van de verwantschap 2 niet-gelegaliseerde geboorteaktes werden voorgelegd, afgeleverd door de Somalische overheid.
Overwegende dat in huidige geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd zijn daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kan de administratie geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten, waardoor ze niet erkend kunnen worden in België.

Gelet op het bovenstaande kunnen de voorgelegde geboorteaktes niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschap.

Overwegende dat, zelfs indien de verwantschap bewezen was, de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten werden voorgelegd:

- Een attest "toekenning van inkomensgarantie voor ouderen" dd. 02/09/2019 waaruit blijkt dat de gezinshereniger een maandelijks bedrag van 1118,38 euro zou ontvangen;

Overwegende dat dit document wel in overweging genomen kan worden, maar hieruit blijkt dat betrokkene in 2019 slechts een maandelijks inkomen van 1118,38 euro had. Dergelijke som vormt geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bovendien heeft dit document betrekking op inkomsten uit 2019, waardoor DVZ geen accuraat beeld kan vormen van de huidige financiële toestand van mevrouw F. (...) O. (...);

Overwegende ten slotte, dat art. 42 §1, al. 2 van hogervermelde wet stelt dat, indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Overwegende dat betrokkene met uitzondering van de huurovereenkomst geen enkel document heeft neergelegd opdat DVZ in staat zou zijn desbetreffende behoefteanalyse uit te voeren;

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en worden de visa geweigerd."

Op 21 maart 2024 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een visum type D teneinde haar Belgische moeder te vervoegen, hetgeen op 26 juni 2024 wederom door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt geweigerd. Verzoekster heeft tegen deze beslissing geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter, §2 en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 44 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“II.1.1. De bestreden beslissing stelt vooreerst dat de verwantschap niet bewezen is, gelet op het feit dat ze niet gelegaliseerd kan worden omdat ze afkomstig zijn uit een land waarvan de regering niet door België wordt erkend.

Nochtans stelt artikel 44 KB van 8 oktober 1981:

Art. 44.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. [1 Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.]1 [1 Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.]1

De bestreden beslissing verduidelijkt niet waarom ze weigert toepassing te maken van artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981.

Bij familieleden van derdelanders bevindt er zich een gelijkaardige bepaling in de artikelen 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet:

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Hieromtrent stelde de Raad (RvV nr. 183 723 dd. 13 maart 2017) reeds:

(...)

Op dit punt schendt de thans bestreden beslissing dan ook de formele motivering, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, juncto artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981.

II.1.2. Artikel 40ter, §2 VW luidt als volgt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]1

Er wordt in casu niet betwist dat er bestaansmiddelen zijn, doch de verwerende partij stelt dat deze niet afdoende zijn.

II.1.3. In dat geval bepaalt artikel 42, §1 Vreemdelingenwet:

Art. 42. <W 2007-04-25/49, art. 25, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008>

§ 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1.

De verwerende partij moet dus een behoefteanalyse maken ("dient") en kan hiervoor alle nuttige bescheiden en inlichtingen doen overleggen door zowel de vreemdeling als elke Belgische overheid.

II.1.4. In casu werd geen behoefteanalyse gemaakt. De verwerende partij stelt niet in staat geweest te zijn hiertoe omdat zij over geen enkel document beschikte.

Artikel 42, §1, lid 2 Vreemdelingenwet bevat nochtans geen exoneratieclausule voor de verwerende partij indien niet alle documenten bij de aanvraag reeds overgemaakt werden; integendeel, het voorziet juist een ruime informatiemogelijkheid voor de verwerende partij om deze behoefteanalyse te kunnen uitvoeren.

De verwerende partij heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Nochtans had zij tijd tot en met 4 april 2024 om een beslissing te nemen (6 maanden, zie artikel 42, §1, lid 1 Vreemdelingenwet). Er was dus geen enkel tijdsgebrek om nuttige inlichtingen in te winnen of bescheiden op te vragen. Evenmin kan de verzoekende partij enig gebrek aan medewerking verweten worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu is het niet willen inzamelen van gegevens om tot een correcte beslissing te komen, a fortiori wanneer de wet die mogelijkheid expliciet voorziet en er geen tijdsdruk is, onredelijk en getuigt het van een niet-zorgvuldige besluitvorming.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel werd in casu aldus geschonden, evenals artikel 40ter, §2 Vreemdelingenwet juncto artikel 42, §1, lid 2 Vreemdelingenwet.

II.1.5. Bovendien werd evenmin rekening gehouden met het schrijven van de raadsman van verzoekende partij, dat onder andere volgende passage bevatte:

Het klopt dat er op dit vlak een probleem is. De referentiepersoon is thans gepensioneerd en ook door ziekte niet in staat om extra te werken (stuk 5). Dit is dus om redenen onafhankelijk van haar wil - overmacht. Mag ik u dan ook vragen dit met de nodige soepelheid te interpreteren?

In het onmogelijke geval U zou menen dat dit niet mogelijk is, mag ik U dan verzoeken deze visumaanvraag dan ook vanuit humanitaire hoek (als een aanvraag humanitair visum) te willen bekijken aub?

Evenmin formuleert de thans bestreden beslissing hier een antwoord op, wat aldus opnieuw neerkomt op een motiveringsgebrek. Op dit punt wordt dus opnieuw de formele motivering geschonden (de motivering is immers niet afdoende), zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in de eerste plaats dat de verwantschapsband tussen verzoekster en de te vervoegen referentiepersoon in België – haar vermeende moeder – niet is aangetoond. Verweerder motiveert dat de voorgelegde niet-gelegaliseerde Somalische geboorteakte niet kan worden erkend. In de tweede plaats motiveert verweerder ook dat, zelfs indien de verwantschapsband wel bewezen zou zijn, niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Ten eerste stelt verweerder dat er enkel bewijzen voorliggen van de inkomsten van de referentiepersoon uit 2019, waardoor hij zich geen accuraat beeld kan vormen van de huidige financiële toestand van de referentiepersoon. Ten tweede motiveert verweerder dat de inkomsten van de referentiepersoon in 2019 – zijnde 1118,38 euro per maand – lager zijn dan de 120% van het leefloon dat vereist wordt door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft verder, behoudens een huurovereenkomst, geen enkel document voorgelegd dat verweerder in staat zou stellen een behoeftanalyse in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit te voeren. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In de eerste plaats voert verzoekster de schending aan van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, daar in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom verweerder weigert toepassing te maken van deze bepaling. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

In casu heeft verzoekster een visumaanvraag ingediend voor een visum type D – lang verblijf teneinde haar Belgische moeder te kunnen vervoegen. Ter staving van de verwantschapsband heeft verzoekster een niet-gelegaliseerde Somalische geboorteakte voorgelegd. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat op datum van 05/10/2023 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van A. (...) S. (...) I. (...), geboren op (...) 2003 en A. (...) S. (...) R. (...), geboren op (...) 2004, beiden van Somalische nationaliteit, om hun vermeende moeder F. (...) O. (...) S. (...), geboren op (...) 1954, van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap 2 niet-gelegaliseerde geboorteaktes werden voorgelegd, afgeleverd door de Somalische overheid.

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd zijn daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kan de administratie geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten, waardoor ze niet erkend kunnen worden in België.

Gelet op het bovenstaande kunnen de voorgelegde geboorteaktes niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschap.”

De Raad kan enkel vaststellen dat niet is aangetoond welk belang verzoekster bij de aangevoerde schending van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit heeft. Immers moet erop worden gewezen dat het motief dat de verwantschapsband niet kan worden bewezen aan de hand van de voorgelegde geboorteakte, niet het enige determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaakt. Verweerder heeft in de eerste plaats vastgesteld dat de niet-gelegaliseerde Somalische geboorteakte niet kan worden erkend in België, doch is daarna alsnog overgegaan tot een *in concreto* onderzoek van de voorwaarden voor gezinshereniging neergelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat de voorgelegde geboorteakte niet kan worden aanvaard als bewijs van de verwantschapsband tussen verzoekster en de referentiepersoon, neemt niet weg dat verweerder weldegelijk een onderzoek ten gronde van de visumaanvraag heeft doorgevoerd. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster bij haar kritiek heeft.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet verder worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

In casu wordt de visumaanvraag geweigerd omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Verweerder motiveert dat de referentiepersoon blijkens de voorgelegde stukken maandelijks een inkomensgarantie voor ouderen ter waarde van 1118,38 euro geniet. Hij stelt vast dat dit bedrag lager is dan “honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dat geval: “Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoekster betoogt dat verweerder een behoefteanalyse had moeten maken conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ze meent dat het niet willen inzamelen van bijkomende informatie, terwijl daartoe expliciet wordt voorzien in deze bepaling, onzorgvuldig is.

Wat betreft de behoefteanalyse, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Overwegende ten slotte, dat art. 42 §1, al. 2 van hogervermelde wet stelt dat, indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Overwegende dat betrokkene met uitzondering van de huurovereenkomst geen enkel document heeft neergelegd opdat DVZ in staat zou zijn desbetreffende behoefteanalyse uit te voeren;”

Verweerder stelt vast dat hij niet over de vereiste informatie beschikt om een behoefteanalyse uit te voeren in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hoewel verzoekster tot op zekere hoogte kan worden gevolgd waar ze betoogt dat het onzorgvuldig is van verweerder om haar niet te vragen “*alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn*” over te maken, kan de Raad geen abstractie maken van het motief van de bestreden beslissing dat verweerder op basis van de voorliggende informatie geen accuraat beeld kan vormen van de huidige financiële toestand van de Belgische referentiepersoon. Zelfs wanneer verweerder verzoekster had uitgenodigd bijkomende nuttige informatie aangaande de behoeften van de referentiepersoon en haar gezin te verschaffen, dient nog steeds te worden

vastgesteld dat het onduidelijk is hoe de financiële toestand van de Belgische referentiepersoon er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing uitziet. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat op basis van informatie daterend uit 2019 niet kan worden vastgesteld over welke financiële middelen de Belgische referentiepersoon in 2024 beschikt. Verzoekster toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat zij niet werd uitgenodigd bijkomende informatie in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over te maken.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte bekritiseert verzoekster dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het schrijven van haar raadsman van 13 oktober 2022 – hetgeen bij haar visumaanvraag werd gevoegd – waarin hij verweerder verzoekt de visumaanvraag tevens te willen onderzoeken vanuit humanitair oogpunt.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier het *“application for a visa for a long stay in Belgium”* van 5 oktober 2023, hetgeen werd ondertekend door verzoekster, bevindt. In de rubriek *“purpose(s) of the journey”* wordt aangeduid *“Other (please specify): family reunification with a Belgian (article 40ter)”*. Er moet aldus worden vastgesteld dat verzoekster in de visumaanvraag als verblijfsmotief de gezinshereniging met een Belgische referentiepersoon vooropstelt en dat verweerder zich in het onderzoek van de visumaanvraag heeft beperkt tot de aanvraag gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zonder het verzoek in het kader van humanitaire gronden met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken.

Verder nazicht van het administratief dossier leert dat de raadsman van verzoekster inderdaad een begeleidend schrijven bij de visumaanvraag heeft gevoegd waarin hij het volgende stelt:

“De referentiepersoon moet bewijzen dat hij over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt

Deze voorwaarde zit vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

[...]

Het klopt dat er op dit vlak een probleem is. de referentiepersoon is thans gepensioneerd en ook door ziekte niet in staat om extra te werken (stuk 5). Dit is dus om reden onafhankelijk van haar wil – overmacht. Mag ik u dan ook vragen dit met de nodige soepelheid te interpreteren?

In het onmogelijke geval U zou menen dat dit niet mogelijk is, mag ik U dan verzoeken deze visumaanvraag dan ook vanuit humanitaire hoek (als een aanvraag humanitair visum) te willen bekijken aub?

Aan de stabiliteit van haar bestaansmiddelen kan alvast niet getwijfeld worden.”

In verzoeksters visumaanvraag van 5 oktober 2023 wordt echter uitsluitend verwezen naar haar moeder die de Belgische nationaliteit heeft. Zij diende documenten in met betrekking tot deze familieband. Er blijkt niet dat verzoekster afzonderlijke documenten indiende of concrete elementen aanvoerde waarmee zij, naast de familieband, eveneens het bestaan van humanitaire redenen inriep ter ondersteuning van haar visumaanvraag. De verklaarde humanitaire elementen worden op geen enkele wijze uiteengezet in de visumaanvraag. Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dan ook dat het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig is van verweerder dat hij de visumaanvraag heeft behandeld als een aanvraag tot gezinshereniging met een Belg zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zonder de visumaanvraag te onderzoeken als een aanvraag voor een humanitair visum zoals bedoeld in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich immers uitsluitend op de gezins- en afhankelijkheidsband met haar moeder, de Belgische referentiepersoon, zonder ‘humanitaire elementen’ in te roepen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig maart tweeduizend vijftiengintig door:

N. MOONEN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN